

Sygn. akt IV P 922/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 08-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25-03-2014 r. w. W.

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko A. K. (2)

o wynagrodzenie za pracę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nie obciąża powoda wydatkami poniesionymi w sprawie.

UZASADNIENIE

Powód A. K. (1) pozwem z dnia 22 czerwca 2010 r. (data prezentaty) domagał się od pozwanego A. K. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...)A. K. (3) z siedzibą w. W. kwoty 10 813,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu od dnia zapłaty, na co składają się kwoty:

- kwota 928 euro, tj. 3 795,52 zł tytułem zapłaty dodatku za pracę w porze nocnej,

- kwota 1 120 euro, tj. 4 580,80 zł tytułem wynagrodzenia za nadgodziny,

- kwota 596 euro, tj. 2 437,64 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu.

Powód domagał się również od strony pozwanej kosztów postępowania w kwocie 1 800,00 zł

W uzasadnieniu wskazał, iż w okresie od dnia 16 lipca 2007 r. do dnia 13 grudnia 2007 r. zatrudniony był u pozwanego, na stanowisku pracownika produkcji, w oparciu o mowę zawartą w Polsce na czas określony, z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1 200,00 zł brutto. Powód świadczył pracę w zakładzie produkcyjnym (...) na terenie Niemiec, z którym pozwany miał zawartą umowę o współpracy i delegowaniu pracowników.

Podkreślił, iż pomimo postanowień umowy o pracę faktycznie wykonywał swoje obowiązki przez 12-13 godzin podczas jednej zmiany, nie otrzymując z tego tytułu dodatków za pracę w porze nocnej oraz za wypracowane nadgodziny.

Powód podał, iż jego wynagrodzenie podstawowe było niższe od wynagrodzenia otrzymywanego przez pracowników niemieckich, a pracujących na podobnym do zajmowanego przez powoda stanowisku i otrzymujących stawkę godzinową za pracę 10 euro.

Jak wskazał, powód w miejscu, w którym świadczył pracę nie była prowadzona ewidencja czasu pracy pracowników. Z ewidencji prowadzonej przez samego powoda wynika natomiast, iż w okresie od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r. przepracował on 280 nadgodzin oraz 580 godzin pracy w nocy.

Powód podniósł, iż z uwagi na określony umową dzienny 8 godzinny czas jego pracy, okoliczność że umowa została zawarta w Polsce, z polskim pracodawcą, zgodnie z art. 129 k.p. oraz art. 151 k.p. powinien otrzymać dodatki do wynagrodzenia, tj. za pracę w porze nocnej oraz za pracę w wypracowanych nadgodzinach.

Zdaniem powoda z uwagi na miejsce świadczenia pracy oraz fakt, że powód otrzymywał minimalne wynagrodzenie przewidziane dla pracowników w Polsce jego stawka godzinowa nie może być niższa od otrzymywanej przez pracowników Niemieckich, a pracujących na porównywalnym stanowisku do powoda ponieważ nie otrzymywał on diet oraz ryczałtu przewidzianych przez Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Powód domagał się zapłaty należnych mu składników wynagrodzenia przyjmując, że stawka godzinowa za jego pracę w zakładzie w Republice Federalnej Niemiec wynosiła 8 euro na godzinę.

Nakazem zapłaty z dnia 31 sierpnia 2010 r. (sygn. akt IV 1 Np 101/10) Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozwany A. K. (3) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą przedsiębiorstwo (...)w. W., żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zapłacił na rzecz powoda A. K. (1)kwotę 10 813,96 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzynaście złotych 96/100 gr) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany A. K. (3) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo – Usługowe (...)A. K. (3)w. W.wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód świadczył pracę na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 16 lipca 2007 r. Zgodnie z przedmiotową umową powód miał zajmować stanowisko pracownika produkcji z wynagrodzeniem zasadniczym na poziomie 1 200,00 zł. W umowie tej jako miejsce wykonywania pracy wskazany został W. oraz teren Unii Europejskiej. W dniu 31 grudnia 2007 r. strony zawarły aneks do umowy, zgodnie z którym zmieniono stanowisko powoda na kierownika zespołu, a jego wynagrodzenie zostało podwyższone do kwoty 1 400,00 zł.

Pozwany, jak podkreślił, wypłacił powodowi całe należne mu z ww. tytułu wynagrodzenie, a zatem brak jest podstaw do uznania żądanie powoda za zasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. K. (1) zatrudniony był u pozwanego A. K. (3) prowadzącego działalność gospodarczą pod firma (...) – Usługowe A. K. (3) od dnia 16 lipca 2007 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony początkowo na stanowisku pracownika produkcji za wynagrodzeniem 1 200,00 zł brutto miesięcznie, a następnie, od dnia 01 stycznia 2008 r. na stanowisku kierownika zespołu za wynagrodzeniem 1 400,00 zł brutto.

W umowie jako miejsce świadczenie pracy podano W., ul. (...) i teren Unii Europejskiej.

Dowód: umowa o pracę na czas określony z dnia 16 lipca 2007 r. /k.6/,

zmiana warunków umowy o pracę z dnia 31 grudnia 2007 r. / w aktach sprawy IV 2P 827/10, k.34/.

Pozwany miał zawartą umowę o współpracy i delegowaniu pracowników do zakładu produkcyjnego (...) znajdującego w U. na terenie Niemiec.

- okoliczność bezsporna -

Przez cały okres zatrudnienia powód wykonywał pracę wyłącznie na terenie Republiki Federalnej Niemiec, w miejscowości U. w (...).

Dowód: przesłuchanie pozwanego /k.289 verte -230/

Pozwany nie prowadził ewidencji czasu pracy swoich pracowników.

Dowód: zeznania świadka R. K. /k.196 -197/,

przesłuchanie pozwanego /k.289 verte/.

Powód nie mógł fizycznie rozpoczynać pracy przed otwarciem hali, czyli

wcześniej niż pracownik firmy (...) dopuszczający wejście pracowników pozwanego pracodawcy, czyli firmy zewnętrznej na teren zakładu.

Hala udostępniana była pracownikom pozwanego ok. godz. 17.00 i pozostawała do dyspozycji pracowników pozwanego, w tym powoda w godzinach popołudniowych, wieczornych i nocnych. W takich też godzinach powód świadczył na jej terenie pracę.

W spornym okresie nie było takiej możliwości, aby pracownicy pozwanego mogli pracować przed udostępnieniem im hali produkcyjnej.

Powód, z uwagi na godziny udostępnienia hali produkcyjnej, mógł

hipotetycznie pracować :

- w lipcu 2007 r. nie więcej niż 111,15 godz.,
- w sierpniu 2007 r. nie więcej niż 179,55 godz.,
- w. wrześniu 2007 r. nie więcej niż 193,15 godz.,
- w październiku 2007 r. nie więcej niż 197,50 godz.,
- w listopadzie 2007 r. nie więcej niż 173,40 godz.,
- w grudniu 2007 r. nie więcej niż 97 godz.

Dowód: wykaz czasów otwarcia i zamknięcia udostępnionej pracownikom pozwanego pracodawcy hali produkcyjnej, w miesiącach od lipca do grudnia 2007 r. /k.156 -161/,

wykaz porównawczy czasów wejścia i wyjścia z hali produkcyjnej wg. wykazu udostępnienia hali produkcyjnej sporządzonej przez niemiecką firmę (...) oraz listy sporządzonej przez powoda /k.162- 173/,

zeznania świadka B. P. /k.196/,

zeznania świadka R. K. /k.196/,

przesłuchanie powoda /k.300/,

przesłuchanie pozwanego /k.289 verte - 230/.

Minimalne wynagrodzenie pracowników zatrudnionych bezpośrednio w firmie (...) e.K. w Niemczech w okresie od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r. wynosiło 5,90 – 6,00 euro za godzinę biorąc pod uwagę klasę podatkową nr 1 (stan wolny).

Dowód: oświadczenie P. F. w przedmiocie minimalnego wynagrodzenia zatrudnionych w tej firmie pracowników / k. 328/.

Powód świadczył pracę do dnia 7 grudnia 2007 r., kiedy to uległ wypadkowi przy pracy. W dniu 10 grudnia 2007 r. powód powrócił do pracy, a od 17 grudnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. tj. do końca okresu zatrudnienia przebywał na zwolnieniu lekarskim.

- okoliczność bezsporna -

Wyrokiem z dnia 08 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt IV 2 P 827/10) zasądził od pozwanego A. K. (3) na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 8 038,83 zł (słownie: osiem tysięcy trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2010 r. do dnia zapłaty (pkt I).

W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż zasądzenie powyższej kwoty wynikało z uznania jej przez pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego.

Sąd Rejonowy podał nadto, iż powód z tytułu samego wynagrodzenia za pracę za lipiec 2007 r. otrzymał nadpłatę w wysokości 588 euro (różnica 1 264 euro i 676 euro) za miesiące sierpień 2007 – listopad 2007 otrzymał nadpłatę w wysokości 192 euro (różnica 5 600 euro i 5 408 euro). W grudniu 2007 r. niedopłata w wynagrodzeniu powoda wynosiła 1 052 euro (różnica 1 352 euro i 300 euro). W styczniu 2008 r. pozwany był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia do dnia 18 stycznia 2008 r. zaś od tego dnia otrzymał zasiłek chorobowy płatny z Zakładu Ubezpieczeń społecznych. Wobec tego pozwany powinien zapłacić za ten okres kwotę 785 euro minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na terenie Niemiec (1 352 euro/31 dni x 18 dni), zaś zapłacił za ten okres 720,36 zł, co stanowiło równowartość 180,09 euro (1 240, 62 zł/31 dni x 18 dni/4 zł). Różnica wyniosła zatem 604,91 euro. Do tego powód otrzymał z tytułu delegacji kwoty 519,72 euro, 393,72 euro, 1 260 euro oraz 4 436,58 zł i 2 200 zł, łącznie zatem kwotę 3 832,44 euro.

Jak wynika z powyższych obliczeń, powód otrzymał nadpłatę w łącznej kwocie 4 612,44 euro (3 832,44 euro z tytułu delegacji oraz kwoty 588,00 euro i 192,00 euro z tytułu miesięcznego wynagrodzenia za pracę w okresie lipiec 2007 r. – listopad 2007 r.). Jednocześnie pozwany powinien zapłacić powodowi z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę kwotę 1 656,91 euro.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, iż niedopłata na rzecz powoda wynosiła 2 955,53 euro.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia X wydział Gospodarczy wraz z uzasadnieniem – w aktach sprawy o sygn. akt IV 2P 827/10

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanego kwoty 10 813,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu od dnia zapłaty, na co składają się kwoty:

- kwota 928 euro, tj. 3 795,52 zł tytułem zapłaty dodatku za pracę w porze nocnej,

- kwota 1 120 euro, tj. 4 580,80 zł tytułem wynagrodzenia za nadgodziny,

- kwota 596 euro, tj. 2 437,64 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Materialnoprawną podstawę pierwszego z ww. roszczeń stanowił art. 151⁸ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu pracę w porze nocnej przysługuje dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20 % stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

Z kolei podstawę prawną drugiego z żądań stanowił art. 151¹ § 1 k.p. zgodnie z którym za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia przysługuje dodatek w wysokości:

1) 100 % wynagrodzenia – za prace w godzinach nadliczbowych

przypadających: a) w nocy, b) w niedzielę i święta niebędące dla

pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu

pracy, c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za

pracę w niedzielę lub święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem

czasu pracy;

2) 50 % wynagrodzenia – za pracę w godzinach nadliczbowych

przypadających w każdym innym niż określony w pkt 1.

Odnosząc się do roszczenia powoda o wypłatę wynagrodzenia w pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód w żadnej mierze nie wykazał jakoby w istocie świadczył na rzecz pozwanego pracę w godzinach nadliczbowych w. wskazanym przez siebie wymiarze.

W toku procesu powód przedłożył sporządzoną przez siebie ewidencję czasu pracy jednakże wskazany przez powoda czas świadczonej przez niego pracy nie pokrywa się z czasem otwarcia i udostępnienia pozwanemu hali produkcyjnej przez firmę (...) e.K.

Jak wynika z logicznych, konkretnych i spójnych ze sobą zeznań

świadków B. P. / k.196/, R. K. /k.196/ oraz pozwanego /k.289 verte - 230/ powód nie mógł fizycznie rozpoczynać pracy przed otwarciem hali, czyli wcześniej niż pracownik firmy (...) dopuszczający wejście pracowników pozwanego pracodawcy, czyli firmy zewnętrznej na teren zakładu.

Powód mógł zatem, jak wynika z wykazu czasu otwarcia i udostępnienia hali teoretycznie pracować:

- w lipcu 2007 r. nie więcej niż 111,15 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 76,5 godz.),

- w sierpniu 2007 r. nie więcej niż 179,55 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 192,2 godz.),

- w. wrześniu 2007 r. nie więcej niż 193,15 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 192,2 godz.) ,
- w październiku 2007 r. nie więcej niż 197,50 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 190,2 godz.) ,
- w listopadzie 2007 r. nie więcej niż 173,40 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 161,5 godz.),
- w grudniu 2007 r. nie więcej niż 97 godz. (czas wskazany przez powoda wynosi 81 godz.).

Mając na uwadze powyższe nie sposób było uznać za wiarygodną ewidencję prowadzoną przez samego powoda / k.8-9/, zaś pozwany pracodawca takiej ewidencji w ogóle nie prowadził.

W tym miejsc należy wskazać, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 02 czerwca 2010 r. (sygn. akt II PK 369/09) zaniechanie przez pracodawcę ewidencji czasu pracy pracownika nie uprawnia domniemania faktycznego ani prawnego (art. 231 k.p.c. i art. 234 k.p.c.) o wiarygodności wersji czasu pracy pracownika przez pracodawcę nie oznacza, że każdorazowo i bezkrytycznie sąd pracy powinien przyjmować za miarodajną wersję czasu pracy przedstawioną przez pracownika. To czy stanowi ona odzwierciedlenie (fotografię) rzeczywistego czasu pracy pracownika podlega w razie sporu ocenie w postępowaniu dowodowym. W szczególności nie jest uprawnione odwrócenie ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) i twierdzenie, że w takiej sytuacji (braku formalnej ewidencji czasu pracy) wiarygodna jest wersja podawana przez pracownika, chyba że pracodawca wykaże, iż pracownik nie pracował w takim rozmiarze w jakim twierdzi.

Z uwagi na powyższe nie sposób również uznać ewidencji czasu pracy sporządzonej przez powoda za miarodajny dowód w przedmiocie ilości przepracowanych przez powoda godzin nadliczbowych, choć nie ulega wątpliwości, iż powód pracę w godzinach nadliczbowych świadczył.

W przedmiotowej sprawie istotnym jest, iż równocześnie z niniejszą sprawą przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Gospodarczy toczyła się pomiędzy tymi samymi stronami postępowanie (sygn. akt IV 2P 827/10), w którym powód domagał się od pozwanego kwoty 22 344,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania do wynagrodzenia.

Wyrokiem z dnia 08 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt IV 2 P 827/10) zasądził od pozwanego A. K. (3) na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 8 038,83 zł (słownie: osiem tysięcy trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2010 r. do dnia zapłaty (pkt I).

W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż zasądzenie powyższej kwoty wynikało z uznania jej przez pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego.

Sąd Rejonowy podał nadto

Powód z tytułu samego wynagrodzenia za pracę za lipiec 2007 r. otrzymał nadpłatę w wysokości 588 euro (różnica 1 264 euro i 676 euro) za miesiące sierpień 2007 – listopad 2007 otrzymał nadpłatę w wysokości 192 euro (różnica 5 600 euro i 5 408 euro). W grudniu 2007 r. niedopłata w wynagrodzeniu powoda wynosiła 1 052 euro (różnica 1 352 euro i 300 euro). W styczniu 2008 r. pozwany był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia do dnia 18 stycznia

2008 r. zaś od tego dnia otrzymał zasiłek chorobowy płatny z Zakładu Ubezpieczeń społecznych. Wobec tego pozwany powinien zapłacić za ten okres kwotę 785 euro minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na terenie Niemiec (1 352 euro/31 dni x 18 dni), zaś zapłacił za ten okres 720,36 zł, co stanowiło równowartość 180,09 euro (1 240, 62 zł/31 dni x 18 dni/4 zł). Różnica wyniosła zatem 604,91 euro. Do tego powód otrzymał z tytułu delegacji kwoty 519,72 euro, 393,72 euro, 1 260 euro oraz 4 436,58 zł i 2 200 zł, łącznie zatem kwotę 3 832,44 euro.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, powód otrzymał nadpłatę w łącznej kwocie 4 612,44 euro (3 832,44 euro z tytułu delegacji oraz kwoty 588,00 euro i 192,00 euro z tytułu miesięcznego wynagrodzenia za pracę w okresie lipiec 2007 r. – listopad – 2007 r.). Jednocześnie pozwany powinien zapłacić powodowi z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę kwotę 1 656,91 euro. Ostatecznie napłata na rzecz powoda wynosiła zatem 2 955,53 euro.

Ustalenia te Sąd Rejonowy poczynił na podstawie opinii biegłego, który dokonał oszacowania należnego powodowi wynagrodzenia przy założeniu, że minimalne wynagrodzenie obowiązujące w Niemczech równe było 8 euro za 1 godz., a więc za podstawę obliczeń biorąc wartość wskazaną przez samego powoda.

Jak wynika z powyższego powód otrzymał od pozwanego więcej środków aniżeli dochodzi w przedmiotowym procesie, bowiem nadpłacono mu 2 955,53 euro, a domagał się kwoty 2644,00 euro.

Należy przy tym podkreślić, iż minimalne wynagrodzenie pracowników zatrudnionych bezpośrednio w firmie (...) e.K. w Niemczech w okresie od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r. wynosiło 5,90 – 6,00 euro za godzinę biorąc pod uwagę klasę podatkową nr 1 (stan wolny), co wynika jednoznacznie z oświadczenia P. F. e.K. w przedmiocie minimalnego wynagrodzenia zatrudnionych w tej firmie pracowników /k.328/.

Powód w toku procesu kwestionował wskazywaną przez pozwanego wysokość wynagrodzenia pracowników niemieckich w branży spożywczej wnosząc, pismem z dnia 05 marca 2013 r. /k.343/, o zwrócenie się do P. F. e.K. o nadesłanie list płac pracowników niemieckich zatrudnionych na stanowisku „ analogicznym do powoda ” w okresie od m-ca lipca do grudnia 2007 r.

Pismem z dnia 04 lutego 2013 r. /k.329/ Sąd zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości Departament Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego w W. zwrócił się z prośbą o udzielenie informacji, czy praca pracownika polskiego w branży spożywczej na terenie Niemiec w roku 2007 była objęta regulacjami o płacy minimalnej oraz o przesłanie tekstu tego prawa.

W odpowiedzi na ww. pismo Sądu Wydział P. – Traktatowy Ministerstwa Sprawiedliwości poinformował, że w Niemczech brak jest regulacji prawnych o randze ustawowej, które jednolicie określałyby wysokość płacy minimalnej w tym państwie. W Republice Federalnej Niemiec obowiązuje bowiem zasada autonomicznego kreowania warunków pracy i płacy (T.) przez pracodawców i pracowników, bez udziału państwa. Kwestie te regulowane poprzez zawierane w poszczególnych branżach przemysłu układy zbiorowe pracy (T.).

Ministerstwo Sprawiedliwości w przedmiotowym piśmie poinformował równocześnie, iż nie dysponuje tekstem przepisów regulujących płacę minimalną w sektorze produkcji mięsnej w Niemczech.

W odpowiedzi na wniosek powoda z dnia 05 marca 2013 r. /k.343/ tut. Sąd zwrócił się do Sądu Rejonowego w Monachium (A. M.) /k.351 – 365/ o zwrócenie się do firmy (...) e.K. o nadesłanie kserokopii list płac pracowników niemieckich zatrudnionych na stanowisku magazyniera w okresie od lipca do grudnia 2007 r.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu Rejonowego w Monachium niemiecka firma (...) e.K. przedłożyła listy wynagrodzenia zatrudnionych przez nią magazynierów wskazując jednocześnie w piśmie z dnia 02 października 2013 r. /k.452/ , iż powód, wbrew jego twierdzeniom, nie pracował w firmie (...) w magazynie tylko na produkcji, przedłożone zaś przez tę firmę listy wynagrodzenia dla magazynierów odpowiadają strukturze płac sił fachowych, a nie pomocnikom jakim był powód.

Mając na uwadze powyższe, a w szczególności fakt, iż pozwany pracodawca wypłacił powodowi wszystkie należności co do łączącego strony stosunku pracy, na podstawie powołanych powyżej przepisów należało orzec jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w pkt II sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie, kosztami poniesionymi przez pozwanego były koszty wynagrodzenia reprezentującego go pełnomocnika, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) wynosiły 1 800,00 zł.

W pkt III sentencji wyroku Sąd w oparciu o treść art. 113 w zw. z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj.: Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) nie obciążył powoda wydatkami poniesionymi w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Z: 1) odnotować w rep.,

2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom powoda i

Pozwanego,

3) kal. 14 dni

W. dnia, 30 kwietnia 2014 r.